

באין יצחק

קשה להשלים שיצחק איננו. לא פעם נדמה לי: הוא רק איחר לחזור. הנה נפתחת הדלת והוא נכנס בריצה לחדר מאיזו שהיא פעולה, משלט או מן הסביבה. אבל הוא אינו רץ יותר, הוא לא יבוא עוד, לא אלי ולא לבנות שלנו. לעתים קרובות אני שומעת מפי מיכל: אבא, נכון שאבא שלי היה חייל? איפוא אבא שלי? מתי יחזור, רות, מתי יבוא?

ואכן, כשאני מהרהרת בחייו באשדות רואה אני והנה רוב ימיו היה חייל. במאורעות 1936 התחיל בענייני ההגנה, ואחר כך, בזמן פלישתם של האנגלים לסוריה, נשלח למטולה. כשאורגנו הגדודים לא יכול היה לשבת במשק והתגייס, היה עם הבריגדה היהודית, השתתף בקרבות בחזית איטליה. ארבע שנים שירת בצבא וחזר הביתה בריא ושלם.

והנה אחרי תקופה קצרה מאד התחילה המלחמה שלנו בארץ. יצחק השתתף בפעולות רבות, ויצא בשלום. לא ברצון הלך לבית הספר כדורי כשנשלח לשם בתור מדריך, שכן ביקש להשאר בבית לעבוד בענף, אבל פקודה היא פקודה ואין לחשוב הרבה – והלך. מבית הספר כדורי יצא עם כיתתו לצמח, וכאן נפל בקרב ביום-צמח הידוע.

היה פעם אבא לילדות שלי ואיננו. הלך ולא חזר עוד.

גנסיה